U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Ing. J. J.,** zast. advokátem JUDr. Ing. Danielem Srncem, se sídlem AK Na Poříčí 1071/17, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hl. město Prahu,** Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2008, č. j. 10 Ca 205/2006 – 171,

takto:

Věc **se postupuje** dle ust. § 17 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, k rozhodnutí rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „stěžovatel“) se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“) domáhal zrušení celkem osmnácti rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta jeho odvolání proti platebním výměrům na penále. V žalobě stěžovatel namítal, že napadená rozhodnutí jsou nicotná, neboť byla vydána nad rámec pravomoci žalovaného. Tvrdil, že penále je příslušenstvím daně a není ve smyslu ust. § 1 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále „zákon o správě daní“), správce daně tedy není kompetentní spravovat toto příslušenství daně. Dále namítal, že platební výměr není výsledkem daňového řízení, proto se na něj nevztahuje ust. § 32 zákona o správě daní, ale je nutno použít § 47 správního řádu účinného do 31. 12. 2005, tj. zákona č. 71/1967 Sb.; platební výměr musí tedy obsahovat odůvodnění. Stěžovatel namítal rovněž, že penále je již promlčeno, námitku promlčení penále vzniklého v období od 1. 1. 1997 do 31. 12. 1998 pro marné uplynutí šestileté lhůty dle § 71 zákona o správě daní uplatnil přitom stěžovatel již v odvolání. V případě penále předepsaného za období 1997 mu tak bylo sděleno po uplynutí lhůta stanovené v § 63 odst. 4 cit. zákona, lhůta ke sdělení penále uplynula dne 31. 12. 2004. Stěžovatel nesouhlasil s názorem žalovaného, že ve věci byly správcem daně činěny úkony, které obnovují běh promlčecí lhůty. Dle stěžovatele úkony učiněné v rámci daňové kontroly nemohou být považovány za úkony směřující k vyměření penále, ale pouze za úkony k dodatečnému vyměření daně. Stěžovatel poukazuje na to, že dodatečná daňová přiznání, podaná dne 3. 8. 2001 či 29. 5. 2001 ani konkludentní rozhodnutí vydaná správcem daně na jejich podkladě, nejsou úkonem směřujícím k vybrání či vymáhání penále ve smyslu ust. § 70 odst. 2 zákona o správě daní. Daňová kontrola byla zahájena za

roky 1997 až 2000 dne 23. 5. 2001, byla ukončena dne 26. 6. 2001 a dne 15. 8. 2001 byl vydán dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1997. Ani jeden z těchto úkonů nebyl úkonem k vybrání či vymáhání ve smyslu ust. § 70 zákona, protože tyto úkony lze činit teprve poté, kdy je daň splatná a rozhodnutí vykonatelné; vykonatelnost nastává uplynutím lhůty splatnosti dodatečně doměřené daně, musí proto jít o úkony učiněné po vykonatelnosti, nikoli před ní. Správce daně vydal platební výměr na penále na daň z příjmů fyzických osob za roky 1997 a 1998 až 6. 10. 2005, tedy po lhůtě stanovené v § 70 zákona o správě daní, tato lhůta dle stěžovatele uplynula 31. 12. 2003, resp. 31. 12. 2004 vzdor daňové kontrole, která byla úkonem ve vztahu k § 47 odst. 2, nikoli však ve vztahu k § 70 odst. 2 zákona.

Městský soud žalobu zamítl, když neshledal důvodnými námitky stran nesprávné aplikace zákona o správě daní stran příslušenství daně, neshledal tedy platební výměry nicotnými; nepřisvědčil stěžovateli ani v tom, že předpis penále mu byl sdělen až po uplynutí promlčecí lhůty. Městský soud uvedl, že lhůta ke sdělení předpisu penále je navázána na lhůtu, v níž se promlčuje vybrání daně (§ 70 odst. 1 zákona o správě daní). Tuto promlčecí lhůtu (ohledně daňové povinnosti za rok 1997) odvozoval přitom městský soud od okamžiku vydání dodatečných platebních výměrů ze dne 15. 8. 2001, resp. od 1. 1. 2002, její konec potom připadl na 31. 12. 2007. Městský soud přitom uvedl, že lhůta pro vybrání nedoplatku nemůže začít běžet dříve, než byl tento nedoplatek zjištěn, daň vyměřena a nedoplatek vyčíslen v platebním výměru. Ve svém odůvodnění vycházel přitom z právních závěrů učiněných v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 1 Afs 142/2005 - 35.

Stěžovatel v kasační stížnosti, byť tak nečiní výslovně, namítá důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. (dále „s. ř. s“.). Nesouhlasí se závěrem městského soudu o tom, že lhůta pro sdělení penále počíná plynout až právní mocí rozhodnutí, kterým je doměřena daň, jejíž pozdní zaplacení je penalizováno. Stěžovatel uvádí, že základním principem správy daní a poplatků je povinnost daňového subjektu vyčíslit výši daně, oznámit ji a ponechat na správci daně, aby ji individuálním správní aktem závazně určil. Pro vyměření či doměření daně jsou správci daně stanoveny zákonem prekluzívní lhůty. Založením institutu daňové kontroly bylo správci dně svěřeno právo přezkoumat správnost výpočtu daně provedené daňovým subjektem kdykoliv, kdy je správce daně oprávněn daň vyměřit. Zároveň byla zakotvena koncepce penále tak, že penále vzniká ze zákona každý den prodlení a nepotřebuje pro založení své existence individuální správní akt; naopak vzniká přímo ze zákona. Zákonodárce si proto musel být vědom skutečnosti, že penále bude vznikat zpětně, zpravidla, když správce daně na základě daňové kontroly zjistí, že daňový subjekt daň špatně vypočetl a doměří mu ji. Na výběr byl i jiný způsob řešení vzniku penále, a to na základě individuálního správního aktu, přičemž penále by vznikalo až jeho právní mocí. Z porovnání obou koncepcí plyne, že zákonodárce úmyslně zvolil zpětný vznik penále. Koncepce zpětného vzniku penále však s sebou nese riziko, že mezi sdělením penále platebním výměrem a jeho vznikem uplyne, je-li správce daně nečinný, základní promlčecí lhůta, což se stalo i v případě stěžovatele. Městský soud, aby uvedený nedostatek překlenul, použil extenzivního výkladu promlčecích lhůt penále. Přijal proto výklad, že promlčecí lhůty začínají plynout až v okamžiku, kdy je doměřena daň. Fakticky tak dochází ke stavu, že promlčecí lhůta není šestiletá, protože je „nastavena“ lhůtou prekluzívní. Přitom zákon o správě daní v § 70 odst. 2 taxativně vyjmenovává

případy, kdy základní promlčecí lhůta počíná plynout znovu a umožňuje správci daně prodloužit lhůtu až na 20 let, dále v ust. § 70 odst. 3 uvádí druhy řízení, v jejichž průběhu promlčecí lhůty neběží vůbec, např. v odst. 3 cit. ustanovení je stanovena lhůta 30 let. Stěžovatel je přesvědčen, že další „nastavování“ promlčecích lhůt, představované žalovaným i soudem je nepřijatelné, protože nerespektuje z principu proporcionality plynoucí příkaz k co největší minimalizaci zásahů do základního práva na vlastnictví. Základní promlčecí lhůta pro výběr daňového penále je šestiletá, výjimky prodloužení této lhůty stanoví taxativně zákon o správě daní a poplatků. Je nepřípustné taxativní výčet výjimek rozšiřovat v neprospěch jednotlivců.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření uvedl, že lhůtu, ve které lze předpis penále sdělit, upravuje § 63 odst. 4 zákona v znění platném do 31. 12. 2006. Podle uvedeného ustanovení je penále splatné dnem, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění. Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi platebním výměrem. Žalovaný tedy považuje za oprávněné tvrzení stěžovatele, že penále je sankcí vznikající přímo ze zákona za každý den prodlení, nicméně již nesouhlasí s tím, že každý den počíná plynout samostatná promlčecí lhůta vážící se výhradně k penále vzniklému za jeden den. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, správce daně platebním výměrem pouze sděluje výši předpisu penále. Právě uvedené ustanovení stanoví lhůtu, ve které je správce daně oprávněn předpis penále daňovému dlužníkovi sdělit, tj. kdykoli, pokud to vyžaduje stav jeho účtu, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Promlčení vybrání daně je upraveno v § 70 odst. 1 zákona o správě daní. Dle jeho názoru splatností nedoplatku, jak o ní uvedené ustanovení hovoří, se má na mysli splatnost náhradní; odkazuje přitom na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, který takový názor vyslovil. Žalovaný považuje výklad ust. § 70 zákona o správě daní, tak jak učinil městský soud, za správný. Konstatuje, že uvedené ustanovení je nutno vykládat tak, že se jedná o lhůtu pro vybrání konkrétního nedoplatku, který je penalizován. V dané věci byly platební výměry vydány na penále dne 6. 10. 2005, byla jimi penalizována pozdní úhrada daňových povinností na dani z přidané hodnoty a dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1997 a 1998 splatných v roce 2001, předpis penále byl proto sdělen v zákonem stanovené lhůtě.

Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Ze spisového materiálu vyplynuly pro věc následující podstatné skutečnosti.

U stěžovatele byla zahájena dne 23. 5. 2001 daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1997, 1998, 1999 a 2000, na základě kontroly dne 15. 8. 2001 vydal správce daně dodatečný platební výměr č. 1010001259, kterým stěžovateli doměřil za zdaňovací období roku 1997 daň z příjmů ve výši 3 250 960 Kč a dále dodatečný platební výměr č. 1010001260, kterým byla doměřena daň z příjmů za zdaňovací období 1998 ve výši 692 188 Kč. Platební výměry byly stěžovateli doručeny dne 7. 9. 2001, dlužná částka daně byla uhrazena ve stanovené náhradní 30-ti denní lhůtě splatnosti dne 5. 10. 2001.

Spornou otázkou v projednávané věci není stav skutkový, ale otázka právního posouzení, a to, zda platební výměr na penále dle ust. § 63 odst. 4 a § 70 zákona o správě daní ve znění účinném do 31. 12. 2006, musí být vydán v šestileté promlčecí lhůtě, jejíž běh počíná ode dne původní splatnosti daně, (tak její počátek dovozuje stěžovatel), nebo ode dne náhradní splatnosti dodatečně doměřené daně, tzn. nedoplatku, který se penalizuje (tak jak dovozuje žalovaný i městský soud).

Nejvyšší správní soud se touto otázkou již zabýval ve výše citovaném v rozsudku č. j. 1 Afs 142/2005 - 30 ze dne 24. 1. 2007, přitom zde konstatoval: *„Splatností nedoplatku, jak o ní hovoří § 70 odst. 1 d. ř., se má totiž na mysli splatnost náhradní: lhůta k nedoplatku nemůže začít běžet dříve, než byl nedoplatek vyčíslen v platebním výměru, byť se tak stalo s odstupem několika let od původního dne splatnosti dlužné daně. Jiný výklad by vedl k absurdním situacím, které zákonodárce zjevně nezamýšlel – kdyby totiž pojem „splatného nedoplatku“ v § 70 odst. 1 odkazoval na pojem „splatné daně“ v § 40 odst. 1 d. ř., mohlo by se stát, že správce daně by svými úkony opakovaně a v souladu se zákonem prodloužil lhůtu k vyměření daně, ovšem když by nakonec daň vyměřil či doměřil, nemohl by vybrat ani samotnou daň, ani penále z ní, protože lhůta pro vybrání daně podle § 70 odst. 1 d. ř. by již uplynula. To stejné platí i pro penále – i ono, ačkoli se počítá od původního dne splatnosti, je možno vyčíslit a předepsat až po vydání platebního výměru na daň“.*

Pátý senát dospěl při posouzení této otázky k odlišnému závěru, než učinil první senát, vycházel přitom z následujících úvah:

Penále (nyní úrok z prodlení) představuje určitý druh sankce, kterou je poplatník stižen za to, že nepřiznal svou daňovou povinnost řádně v době, kdy příslušná daňová povinnost byla splatná, tzn. určitým způsobem porušil zákonnou povinnost řádně daň vypočítat a přiznat. Je proto v takovém případě zcela legitimní konstatování, že poplatník se ocitá v prodlení s úhradou daňové povinnosti již ode dne původní splatnosti daně, kterou nesprávně uvedl již v řádném daňovém přiznání, neboť již od tohoto okamžiku měl daňový výnos připadnout státu. Takový postup je zcela souladný s ust. § 2 odst. 2 zákona o správě daní, tzn. správce daně postupuje tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy.

Ustanovení § 63 odst. 4 zákona o správě daní ve znění účinném v době vydání platebních výměrů (tj. do 31. 12. 2005) stanoví:

„Penále je splatné dnem, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění. Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi platebním výměrem. Proti platebnímu výměru se daňový dlužník může odvolat do třiceti dnů od jeho doručení. O tomto předpisu se daňový dlužník může vyrozumět kdykoliv, pokud to vyžaduje stav jeho účtu, zejména při daňové exekuci; o předpisu se daňový dlužník zpravidla vyrozumí do třiceti dnů poté, kdy daňový nedoplatek byl zcela vyrovnán, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Penále uvedené v platebním výměru je splatné v náhradní lhůtě patnácti dnů ode dne doručení platebního výměru, pokud nebylo již uhrazeno.“

Podle § 70 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků se právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným.

Předmětem sporu je otázka, zda žalobci byl či nebyl předpis penále sdělen včas s ohledem na znění ustanovení § 70 zákona o správě daní a poplatků. Vzhledem k výše popsanému skutkovému stavu věci je nutno především jednoznačně zodpovědět otázku, jakou splatnost má uvedené ustanovení na mysli. Na rozdíl od prvního senátu se pátý senát nedomnívá, že je možno usuzovat na „náhradní splatnost". Zákon nadto zná pouze termín náhradní lhůta splatnosti nikoli však náhradní splatnost. Kdy je daň splatná stanoví jednoznačně § 40 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, tzn. nestanoví-li zákon jinak, ve lhůtě pro podání daňového přiznání. Přitom případy, kdy „zákon stanoví jinak" nejsou případy náhradní lhůty splatnosti u daní, které je povinen uhradit současně s podáním daňového přiznání, ale ty případy, kdy daň se neplatí současně s podáním daňového přiznání, resp. se daňové přiznání nepodává (např. majetkové daně). V daňovém přiznání přitom daňový subjekt je povinen uvést daňovou povinnost za příslušné zdaňovací období. Nepřizná-li daňovou povinnost v řádné výši, vznikne následně rozdíl - nedoplatek na dani. Nepodá-li daňový subjekt např. daňové přiznání vůbec a v řízení je postupováno dle § 44 zákona o správě daní, daňový nedoplatek se rovná celé daňové povinnosti.

Pokud správce daně zjistí, ať již při vyměření daně, např. v rámci vytýkacího řízení nebo po vyměření daně, v rámci daňové kontroly, že daňová povinnost uvedená daňovým subjektem, je nesprávná, daň vyměří a současně předepíše, přitom rozdíl na dani je splatný do třiceti dnů ode dne doručení rozhodnutí o vyměření daně (§ 46 odst. 4 zákona o správě daní) nebo daň dodatečně vyměří ve výši rozdílu dodatečným platebním výměrem, rozdíl na dani předepíše; dodatečně vyměřená daň je splatná do třiceti dnů ode dne doručení platebního výměru (§ 46 odst. 7 zákona). Vždy se však jedná o konkrétní daňovou povinnost za příslušné zdaňovací období, byť k jejímu navýšení došlo kdykoli později, při respektování lhůty dle § 47 zákona o správě daní.

V žádném z výše uvedených případů není stanovena lhůta splatnosti daně, ale je zde stanovena pouze náhradní lhůta splatnosti k úhradě, resp. lhůta, která je daňovému subjektu určena pro dodatečné uhrazení daně, která nebyla přiznána a zaplacena již v původním termínu splatnosti.

V projednávané věci se tudíž stále jedná o jednu daňovou povinnost za jedno konkrétní zdaňovací období roku 1997, byť tato byla „upravena" dodatečně správcem daně na základě provedené daňové kontroly až v roce 2001, kdy byl stěžovateli předepsán rozdíl na dani.V průběhu daňového řízení nedochází postupně ke vzniku několika daňových povinností. Nejedná se proto o nedoplatek na dani za rok 2001 (daňová povinnost za toto období je splatná v termínu 31. 3. 2002). Nelze proto promlčecí lhůtu dle § 70 odst. 1 zákona o správě daní odvíjet od roku 2001 pro vybrání nedoplatku daňové povinnosti za rok 1997.

Stejně tak v případě výše předestřeném, nebylo-li by daňové přiznání za rok 1997 podáno vůbec a správce daně by postupoval v souladu s ust. § 44 zákona o správě daní a poplatků a v roce 2001 předepsal celkovou výši daně, bude se stále jednat o daňovou

povinnost za zdaňovací období 1997, jejíž splatnost nastala 31. 3. 1998 a lhůta pro vymáhání počíná běžet 1. 1. 1999 a končí 31. 12. 2004.

V projednávané věci tedy za zdaňovací období 1997 byla daň splatná v termínu pro podání daňového přiznání, tzn. 31. 3. 1998, od tohoto data je rovněž dle ust. § 63 odst. 2 vždy, dojde-li kdykoli později k navýšení této povinnosti, počítáno penále. Zákonodárce tedy presumoval existenci nedoplatku na dani již k datu původní splatnosti, jinak by nebylo „co“ penalizovat, nikoli až ke dni splatnosti nedoplatku (splatného v náhradní lhůtě). Uvedené přímo vyplývá i z ustanovení § 63 odst. 2 zákona v relevantním znění, podle kterého se penále počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Nelze proto posouvat datum splatnosti vždy, kdykoli správce daně dodatečně daň doměří, neboť by docházelo nepřípustně k „umělému“ a zcela svévolnému prodlužování zákonných lhůt. Daňový dlužník je de facto „trestán“ zpětně penalizací za nedoplatek, v době, kdy tento ještě fyzicky neexistoval (správce daně jej nevyčíslil). Vychází-li zákon z této výkladové konstrukce v jednom ustanovení (§ 63 odst. 2), je nutno respektovat tuto interpretační pravidlo z ní vycházející i v případě ustanovení dalších, zde v případě běhu a počítání promlčecí lhůty pro vymáhání daně (§ 70). Takové výkladové pravidlo je nutno respektovat tím spíše, jedná-li se o ustanovení v téže části zákona: Placení daní.

Jak Nejvyšší správní soud uvedl, např. již v rozsudku ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 218/2003 - 69 *„Lhůtu s níž je spojeno promlčení a prekluze práva je nutno stanovit transparentním způsobem. Prekluze práva je závažnou právní skutečností, která zasahuje subjekt na jeho vlastnickém právu“*. Měl-li by běh promlčecí lhůty záviset na okamžiku, který je výlučně v dispozici správce daně – tj. např. na provedení daňové kontroly, resp. vydání dodatečného platebního výměru, nelze hovořit o předvídatelnosti práva ani o transparentním stanovení lhůty.

Lhůta určená podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků ke sdělení předpisu penále je navázána na lhůtu, v níž se promlčuje vybrání daně (§ 70 odst. 1 téhož zákona). Sdělení předpisu penále daňovému dlužníkovi není tedy omezeno samostatnou lhůtou, nýbrž je vázáno na běh šestileté promlčecí lhůty pro vybrání daně. Jestliže je běh lhůty pro vybrání daně zákonem stanoveným způsobem přerušen (kvalifikovaným úkonem správce daně směřujícím k vybrání, zajištění nebo vymožení předmětného nedoplatku ve smyslu ustanovení § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků), počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven, a tato nová lhůta platí nejen pro vybrání daně, ale též pro sdělení předpisu penále. Je tedy zřejmé, že lhůta k předpisu penále je ve vztahu k promlčecí lhůtě k vymáhání daňových nedoplatků lhůtou sekundární a při posuzování lhůty pro sdělení předpisu penále musí být předně zkoumán běh promlčecí lhůty pro vybrání daně, neboť teprve od běhu této základní lhůty se odvíjí lhůta ke sdělení předpisu penále, resp. Obě lhůty zde splývají.

V projednávané věci promlčecí lhůta pro vybrání daně za rok 1997 počala běžet 1. 1. 1999 a končila 31. 12. 2004. Správce daně daňovou kontrolou v roce 2001 zjistil, že stěžovatel přiznal daňovou povinnost za rok 1997 nesprávně nižší, proto platebním výměrem v roce 2001 daň dodatečně vyměřil a předepsal. Dále však neučinil žádný úkon

směřující k zajištění, vybrání nebo vymožení daně, v tomto směru však nutno konstatovat, že nebyl důvod pro takový úkon, neboť stěžovatel doměřenou daň v náhradní lhůtě uhradil ve stanovené lhůtě. V roce 2001 byl tedy uhrazen nedoplatek, správce daně však platební výměr na penále vydal až v roce 2005, tedy zjevně po uplynutí lhůty stanovené v § 70 odst. 1 zákona o správě daní.

Předkládající senát má za to, že nelze interpretovat ust. § 70 odst. 1 zákona způsobem jak učinil dříve první senát, zcela izolovaně, aniž by bylo přihlédnuto k ostatním ustanovením zákona, zejm. pak právě k ustanovení § 63, ve kterém je stanoven okamžik, ke kterému zákonodárce vznik nedoplatku váže. Konstatuje-li se v § 63 odst. 2 zákona, že penále se počítá ode dne původní splatnosti, nelze dospět k jinému závěru, než k tomu, že již v tomto okamžiku, tzn. v den původní splatnosti, nedoplatek existoval, byl tedy „součástí daňové povinnosti“, neboť jinak by zcela scházel relevantní důvod k penalizaci nedoplatku již za toto období. Zákonodárce tedy presumoval, stanovil-li počátek penalizace za daňový nedoplatek k datu původní splatnosti, že již tehdy daňový subjekt odvedl státu méně než odvést měl, tedy měl nedoplatek.

Pátý senát na základě výše uvedených úvah se hodlá odchýlit od právního názoru, který vyslovil dříve první senát a domnívá se, že ustanovení § 70 odst. 1 zákona o správě daní je nutno vykládat nikoli tak, že lhůta k vybrání daňového nedoplatku počíná běžet vždy až ode dne, kdy správce daně dodatečně doměří (navýší) daň a uplyne náhradní lhůta splatnosti, ve které je daňový subjekt povinen rozdíl na dani uhradit, ale již od data původní splatnosti daně, ke které se dodatečně doměřená daň vztahuje.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Karel Šimka, JUDr. Jakub Camrda, JUDr. Marie Turková, JUDr. Miluše Došková a JUDr. Jaroslav Vlašín. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení (§ 8 odst. 1 s. ř. s.).

V Brně dne 6. listopadu 2009

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu